

til det, regeringen har på tapetet i den forbindelse.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

I forbindelse med behandlingen af ændringsforslagene fik vi jo for lidt siden klarlagt, at alle handicappede flygtninge, der kommer til landet, er berettiget til fuld førtidspension.

SF's ordfører rejser spørgsmålet: Jamen hvad med dem, der ikke er handicappede, men har traumer, osv. osv.? Det spørgsmål har jeg undersøgt meget grundigt, og jeg har en udskrift fra Center for Psykosocialt Arbejde med Flygtninge og Indvandrere. Det er en temaartikel, som i øvrigt kan læses på deres hjemmeside.

Kl. 20.50

Centret skriver om netop det forhold, at folk falder ned i vort bistandssystem, fordi det sandsynligvis ikke er aggressivt nok. Jeg vil citere fra side 2 i artiklen, og jeg gør det ganske kort:

»Nogle ankommer til landet fulde af energi til at starte en ny tilværelse og fulde af taknemlighed over, at landet vil give dem asyl. Men efter at have været gennem mange års ventetid, bureaukrati og offentlige ordninger, hvor der aldrig er et almindeligt, reelt arbejdstilbud til dem, har de mistet gejsten og troen på, at de nogen sinde kan etablere en normal tilværelse og genopleve værdigheden ved at forsørge sig selv igen.«

Jeg kunne godt tænke mig at høre: Hvad mener SF om denne systemfejl?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil også gerne læse det én gang til:

»Nogle ankommer til landet fulde af energi til at starte en ny tilværelse og fulde af taknemlighed over, at landet vil give dem asyl. Men efter at have været gennem mange års ventetid, bureaukrati og offentlige ordninger, hvor der aldrig er et almindeligt, reelt arbejdstilbud til dem, har de mistet gejsten og troen på, at de nogen sinde kan etablere en normal tilværelse og genopleve værdigheden ved at forsørge sig selv.«

Det er lige præcis det, det handler om: de personer bliver parkeret ude på sidelinjen uden et reelt arbejdstilbud. Men hvis arbejdstilbuddene er der, vil de rent faktisk gerne arbejde. Der er ikke tale om, at de kommer i arbejde, fordi man tager flere penge fra dem. Det handler om, at

hvis arbejdstilbuddene er der, vil denne gruppe rent faktisk gerne arbejde.

Hvis hr. Flemming Oppfeldt har tid på et senere tidspunkt, vil jeg meget gerne vise, hvad SF lige præcis foreslår. Vi siger netop, at allerede inden for en 14 dages tid, efter at udlændingene er ankommet til Danmark, skal der lægges en arbejdsplan for dem, så de bliver placeret på den rette hylde og kommer i gang med det samme.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Dette forslag går ud på, at en gruppe mennesker skal sættes ned på halv kontanthjælp, og som jeg har sagt tidligere under debatten, betyder det, at hvis man er enlig, vil man have ca. 1.500 kr. om måneden, når man har betalt skat og husleje.

Jeg kan fortælle hr. Flemming Oppfeldt, at det er ikke et tal, jeg selv har beregnet. Det er det tal, der fremgår af regeringens egne udgivelser om integrationspolitik, og det er det samme tal, som også er gældende for de unge, der er kommet på det, man ikke uden grund kalder sultecirkulæret.

Nu ved jeg ikke, om der er nogen her i denne Folketingssal, der har prøvet at skulle klare sig for 1.500 kr. om måneden til mad, tøj, lomme penge, licens, transport osv., hvis der sker noget med ens tænder, hvis køleskabet bryder sammen, eller hvis der sker andre ting. Med 1.500 kr. om måneden har man 50 kr. om dagen; det er ikke meget mad, man kan få for 50 kr. om dagen, og det er derfor, det bliver kaldt sultecirkulæret. Det kan man klare sig for i en ganske kort periode, især hvis man har en familie, som jævnligt giver én noget mad, eller man jævnligt kan spise hos familien. Men hvis man ikke har den mulighed, er man altså henvist til enten at tage sort arbejde eller konstant at leve på sultegrænsen, og det er altså det, som regeringen og Dansk Folkeparti ønsker, at en stor gruppe mennesker skal udsættes for.

Hvis man så endda kombinerede det med, at der var en jobgaranti; hvis man sikrede, at der var reelt arbejde med ordentlige og lovlige løn- og arbejdsforhold til alle, kunne man begynde at snakke om, at folk kommer i arbejde. Men man sikrer jo ikke arbejde til nogen ved at sætte deres ydelser ned. Det, man derimod risikerer, er, at der sker en yderligere marginalisering, og at der er flere, der vil blive udstødt af samfundet. Det